

13.3 Moeder Aarde en haar wezens

Onze planeet Gaia heeft zich in de gehele kosmische ontwikkeling langzaam uitgevormd en is daarbij gestold tot haar huidige vorm. Op deze ontwikkelingsweg is ook de maan uit haar gehaald, uit de Stille Oceaan, samen met alle verhardende tendensen, zodat de mensen niet zouden verharden en zich verder konden ontwikkelen. Dit was een oude periode van de huidige aarde, genaamd de Lemurische. De meeste mensen konden deze turbulenties niet aan, en vertrokken naar de andere planeten van ons zonnestelsel – ze waren toen nog nauwelijks tot in het fysieke verdicht – totdat de aarde weer een rustiger plek was, met alle gebergtegordels die zich langzaam uitvormden om de wond van de vertrokken maan te helen. Dit was in de Atlantische tijd. Er waren toen zeven grote steden met hun tempels of mysterieplaatsen, elk corresponderend met een van de planeten, waar de terugkerende mensen een thuis hervonden en werden opgeleid om zich verder met de aarde uiteen te zetten.

In die tijd werkten de natuurwezens in de elementen en de verschillende groepen van engelen hard mee om de mens fysiek klaar te stomen voor zijn werkelijke aarde-incarnaties. Wat pas tegen het einde van Atlantis helemaal af was. De mensen hadden aanvankelijk hun hoofd nog geheel open naar de kosmos, en zij leefden in hun toen nog dromerige bewustzijn samen met deze engelen en elementwezens. Veel van de engelen bleven op aarde, niet fysiek, maar wel met haar functies verbonden.

-Zo richtten er zich vele op het energetische beheer van de aarde, om de verschillende landschapsstructuren te kunnen verbinden met de werkingen van de andere planeten en de sterren – dat wat wij hetden de ‘Harmonie der Sferen’ noemen. Dat zijn klank-krachten, die de aarde en haar landschappen voeden. Deze engelen werden de landschapsgengelen.

-De oerbeginnen, persoonlijkheidsgeesten die op de oude Saturnus mensen waren maar achter zijn gebleven, hebben zich verbonden met de toenmalige kiemen voor onze zintuigen, die in de natuur nu voorkomen als de stenen en mineralen. Zij zijn nu degenen die de stenen en mineralen beheren, als diens groepswezens. Niet de afzonderlijke stenen, want dat zijn gnomen.

-Zo ook de achtergebleven mensen van de oude Zon, die nu al aartsengel hadden kunnen zijn. Zij voelden zich erg met de

levenskiemen in de natuur verbonden, en werden langzaamaan de leidende wezens van de groepen van planten, die zij samen met de elementwezens ook gestalte gaven. En op wat een creatieve wijze! Zij zijn nu de plantendeva's; die hebben nooit het wakkere dagbewustzijn aangenomen, en dromen nu de plant van hun soort bijeen. Op grond hiervan maken de elementwezens de plant tot in het fysieke.

-De mensen die op de oude Maan zijn achtergebleven in hun ontwikkeling, daar waar ons een astraallichaam, een ziel werd aangemeten, hadden nu engel kunnen zijn. Maar zij zijn nu de leiders van de diersoorten geworden, die hun dieren leiden als groep. Zij vormen ook het overkoepelende bewustzijn van hun diersoort. Dus communiceer je met een dier, dan doe je dat vooral met diens leidende engelwezen.

-Verder zijn er hogere engelen achtergebleven die zich sterk met de aarde en haar ontwikkeling hebben verbonden. Zoals de voorheen genoemde aardegod Pan, die het aarderijk boven de grond beheert. En de Meesters van de Mineralen die dat in de aarde doen. Hier heb je ook te maken met de watergod Neptunus, die alle waterwezens bestuurt en de wateren en hun stromingen beheert.

-En natuurlijk de vele gevallen engelen die werken vanuit de onderaardse sferen. Ook hun nakomelingen, de gevallen elementwezens horen hierbij, zoals de Nixen en Kobolden.

-Een hele reeks van demonen als nakomelingen van wat tegenengelen in mensen hebben opgeroepen. Hier kun je maar het beste ver van blijven.

-De elementwezens zijn de levende gedachten van de engelen, en ook zij hebben een zeer stevige voet in de grond. Ik herinner me nog levendig de wilde, ruwe maar ook maagdelijke ondines die zich uit een gletsjer bevrijdden, welke nog uit de late IJstijd stamde.

Al deze wezens, en nog veel meer, vormen het levende weefsel van Moeder Aarde, de geest die de aarde bezielt en draagt. Je kunt haar in verschillende gedaanten tegen komen, zoals in het volgende hoofdstuk verder wordt uiteengezet: de heilige en de hoer, en alles wat daartussen mogelijk is. Want veel van de negatieve werkingen die wij ervaren op aarde, zijn eerlijk gezegd de emanaties van onze gedeeltelijk nog ongelouterde natuur. Moeder Aarde wil alleen maar dragen en schenken. In haar oertoestand is zij een en al leven en liefde, en zeer rijk in haar verscheidenheid. Als wij geen uitzuigende parasiterende elite zouden hebben, was er voldoende voedsel, land en ontwikkelingsmogelijkheid voor iedereen.